

F. t. l. om kommunernes styrelse.

Til stk. 2. Over for købstæderne og amtskommunerne har tilsynsmyndigheden i dag normalt ikke mulighed for direkte at indvirke på budgettet, herunder på skatteudskrivningens størrelse. Der er dog ved den stadig gældende bestemmelse i § 22 i den kommunale valglov af 1908 og ved reglen i landkommunallovens § 28 foreskrevet godkendelse af skatteudskrivningen i det omfang, den efter nærmere angivne retningslinjer overstiger tidligere års skatteudskrivning, men disse bestemmelser — der i sin tid er indsat i de kommunale love til værn for skatteyderne — er i realiteten uden praktisk betydning og er derfor ikke foreslået bevaret.

For sognekommunernes vedkommende kan tilsynsmyndigheden derimod på forskellig måde øve indflydelse på budgettets udseende og skatteudskrivningens størrelse; der tænkes herved — foruden på den lige nævnte regel i den kommunale valglov af 1908 — i særlig grad på reglerne i landkommunallovens § 14, stk. 4 og 5, hvorefter amtsrådet kan pålægge sognerådet at forøge skatteudskrivningen til dækning af et opstået eller forventet driftsunderskud eller til oparbejdelse af en efter amtsrådets skøn passende kassebeholdning.

Man har dog ment det forsvarligt alene at foreskrive en regel, hvorefter alle kommuner umiddelbart efter overslagets endelige vedtagelse indsender dette til tilsynsmyndigheden.

Til stk. 3. For regnskabet er det i lighed med reglerne for købstæder og amtskommuner — men i modsætning til den i sognekommunerne gældende retstilstand — foreskrevet, at alle kommunalbestyrelser selv påkender regnskabsudsættelser. Regnskabet skal sammen med revisionsberetningen og kommunalbestyrelsens i forbindelse hermed afgivne kendelser indsendes til tilsynsmyndighedens gennemgang, således at denne får mulighed for at foretage en legalitetskontrol samt for at kontrollere, om tidligere stillede vilkår for optagelse af lån m. v. er opfyldt og i det hele foretage en bedømmelse af kommunens almindelige økonomiske tilstand for eventuelt ved given lejlighed at stille vilkår med henblik på en forbedring af kommunens økonomi. Fristen for indsendelse af regnskabet til tilsynsmyndigheden er i de gældende styrelseslove fastsat forskelligt for de respektive kommunetyper, men for at opnå en smidigere ordening er det foreslået, at fristen for regnskabet indsendelse fastsættes i kommunens styrelsesvedtægt.

ad § 55.

Det er i den her foreslåede regel — i overensstemmelse med de nugældende bestemmelser i købstadkommunallovens § 22 og landkommunallovens § 15,

stk. 1, og § 28, stk. 2, — som almindeligt udgangspunkt fastslået, at kommunernes optagelse af lån kræver samtykke af tilsynsmyndigheden. Denne hovedregel gælder, uanset om lånet har karakter af et midlertidigt eller et endeligt lån, og uanset om lånet optages som et almindeligt kommunelån eller ydes mod pant i fast ejendom, som f. eks. et kredit- eller hypotekforeningslån. Man har dog fundet det rimeligt at lempe adgangen til låneoptagelse noget, således at der ved henvisningen til § 56 peges på muligheden af, at enhver kommune i et vist omfang uden samtykke kan optage lån i form af en kassekredit samt visse kortfristede lån til anskaffelse af varige aktiver m. v.

Reglen i *stk. 2* er et naturligt supplement til bestemmelserne om samtykke til låneoptagelse og svarer til de gældende regler for købstæder og sognekommuner i styrelseslovene. Kommunerne anvender normalt den fremgangsmåde at søge approbation i to omgange, således at der i første omgang søges godkendelse af, at anlægsarbejdet finansieres ved optagelse af lån, og senere søges godkendelse af vilkårene for et bestemt lånetilbud. Denne fremgangsmåde er hensigtsmæssig, idet tilsynsmyndigheden sættes i stand til i første omgang at gøre sagen til genstand for de tilsynsmæssige overvejelser, således at man i anden omgang i reglen kan indskrænke sig til en stillingtagen til lånevilkårene. Tidsfrister, der måtte være knyttet til lånetilbuddet, vil herved kunne overholdes.

ad § 56.

Bestemmelsen i *stk. 1* omhandler tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen uden tilsynsmyndighedens samtykke kan råde over en kassekredit til finansiering af løbende udgifter, og bestemmelsen i *stk. 2* omhandler tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen uden samtykke kan optage lån til endelig finansiering af kommunens investeringer m. v.

Reglen i *stk. 1* afløser de hidtidige regler i købstadkommunallovens § 22, stk. 2, og landkommunallovens § 15, stk. 1, e, og § 28, stk. 2, om kommunernes ret til at optage midlertidige lån. Reglen svarer i princippet til købstadkommunallovens regel, men er dog smidiggjort derved, at kassekrediternes maksimum fastlægges gennem et af indenrigsministeren fastsat beløb pr. indbygger i kommunen for henholdsvis amts- og primærkommuner.

Når der i bestemmelsen anvendes ordet kassekredit, må dette forstås i den for tilsynets udøvelse relevante forstand, medens långivers betegnelse af låneydelsen er uden betydning. Det følger heraf, at kassekreditten ikke må indgå som en permanent støtte for kassebeholdningen, men kun anvendes til